

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XI. Tres versus primi Cantus declarantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

fectam, qui iam via illa nequit amplius
suppleri. Quamobrem expedit animæ in
hoc statu operationum quæ à potentijs
promanant iacturam nihili facere: quin
potius ut quanto citius eas amittat, optare.
Nam non impediendo contemplationis
insulæ operationem quam Deus maiori cū
abundantia pacifica confert; recreat illam,
locumque præbet ut ardeat, & spiritu a-
moris, quem obscura hæc & arcana con-
templatio secum adducit, succendatur, &
flammeat. Nollem tamen ex doctrina
hac generalem elici regulam meditatio-
nem, vel discursum relinquendi: nunquam
enim relinqui debet, nisi quando nullo
modo aliter fieri potest; eò videlicet tan-
tummodo tempore quando per viam pur-
gationis & afflictionis, vel perfectæ ad-
modum contemperationem illam Dominus
impedierit. Alio enim tempore & occa-
sione, semper huiusmodi fulcimentum &
adiumentum necessarium est: maxime ve-
rò vitæ crucisque Christi meditatio, quæ
ad purgationem & patientiam vitæque
huius securitatem obtinendam, est mediū
omnium optimum, & admirabili modo
sublimen iuvat contemplationem: quæ
nihil aliud est quam arcana, pacifica, & a-
morosa Dei insulso; cui si præbeatur lo-
cus, spiritu amoris inflammatur animam,
quemadmodum ipsa sequenti versu signi-
ficat.

bet ei in se anima (seipsam sicuti diximus
non intelligens) locum pacificum; non-
dum cœperit accendi. Interdum tamen si-
ue hoc faciat anima, siue non faciat, conse-
stim aliquod anxium Dei desiderium
incipit sentire, & quo plus progreditur,
magis se affectam, Dei que amore inflam-
matam percipit; nescit tamen nec intel-
ligit quomodo, & vnde huiusmodi in ea
nascatur amor, & affectus: videtur tamen
illi flamma hæc & inflammatio, quandoq;
tantopere in se exercere, ut amore anxio
Deum optet, secundum quod David,
dum in nocte ista versaretur, dicit de seip-
so verbis istis. *Quia inflammatum est cor meū.*
(in amore videlicet contemplationis)
Gustus quoque mei & affectus commutati sunt.
(hoc est à via sensitiva ad spiritualem per
sanctam istam siccitatem & omnium gu-
stum affectionumque, de qua loquimur,
cessationem, transmutati sunt.) *Et ego (ait)*
ad nihilum redactus sum, & nescivi. *ibi.*
diximus, nesciens anima, quam viam te-
neat, seipsam in rebus omnibus siue super-
nis, siue infernis, quibus suauiter frui sole-
bat, annihilatam amoreque sauciam videt,
nec tamen scit qualiter, & quia interdum
hæc amoris in spiritu inflammatio,
non mediocriter crescit; adeò ingentes
sunt animæ propter Deum anxietates, ut
sibi in ista siti ossa arefcere, naturaq; mar-
cescere, ac eius calor & vigor, ob viuacita-
tem sitis amoris, languescere & deficere
videatur; quam amoris sitim, viam sentit
esse & experitur anima. Hanc etiam senti-
ebat patiebaturque David, quando ait,
Situit anima mea ad Deum viuum; quod idē
est ac dicere: *Viva fuit sitis qua tenebatur*
anima mea. Quam sitim, cum viva sit as-
ferere possumus, occidere sibi. Quan-
quam sitis huius vehementia, continua
non sit sed per intervalla; ordinariè tamē,
aliqua sentitur sitis. Animaduertendum
D d 3 tamen

CAPVT XI.

Tres versus primi Cantus declarantur.

Anxio amore inflammata.

AMoris inflammatio, communiter à
principio non percipitur, eo quod
ob impuritatem nature, vel quia non præ-

B.
annis
Cruce

Opera
ystica
NVI
129

tamen est; amor estum, sicut iam dicere cœperamus, in istis principijs communiter non sentiri, sed ariditatem, vacuitatemque, de qua nunc nobis sermo est: pro tunc verò, amoris istius qui postmodum succenditur, loco, id quod anima, in medijs auditibus illis potentiarumque; vacuitatibus percipit, est; ordinaria quædam propter Deum anxietas ac sollicitudo, cum afflictione simul, ac formidine, quod illi minime inferuat: quæ res, gratum est admodum Deo sacrificium: videre nimirum spiritum afflictum, & ob sui amorem sollicitum sollicitudinem istam, secreta illa contemplatio animæ confert, donec temporis successu, repurgato aliquatenus sensu (hoc est sensitiva parte) & à viribus ac naturalibus affectibus, medijs ariditatibus istis, quibus illam exercet, emundato, amorem istum diuinum in spiritu succendat. Interim tamen (illius tandem instar, qui ab infirmitatibus curatur) nihil aliud in obscura ista nocte & sicca appetitus purgatione incumbit animæ, quam pati; hocque modo à multis sanari imperfectionibus & in pluribus sese exercere virtutibus, ut prædicti amoris possi fieri capax, sicut iam in Versus sequentis explicatione dicitur.

In hoc statu id quod maxime incumbit animæ est pati.

O sortem fortunatam.

Cum enim in nocte ista sensitiva collocet Deus animam, ut inferioris partis sensum repurget ac spiritui adaptet, subiiciat & uniat, obscurando illum & à discursibus cessare faciendo (quemadmodum etiam postmodum ad spiritum, repurgandum illam ut eum secum uniat in nocte spirituali collocat) tanta consequitur anima comoda (quamvis hoc ipsi minime videatur) ut magnam reputet felicitatem, se ex laqueo angustiarumque

partis inferioris sensus, per fortunatam noctem istam exiuisse, vade præsentem Versum cantat

O sortem fortunatam.

Circa cuius versus intelligentiam, necessarium est hoc loco utilitates, quas in nocte ista reperit anima obseruare, propter quas magnam reputat felicitatem se esse adeptam, quod eam transierit, quas omnes utilitates, sequenti Versu complectitur.

Exiui, nec fui obseruata.

Egressio hæc, de egressu à subiectione, qua anima sensitivæ parti in quaerendo Deo per operationes debiles, limitatas & periculosas (cuiusmodi sunt partis istius inferioris operationes) subdebat, intelligenda est; quandoquidem ad singulos ferme passus in mille impingebat imperfectiones, ac ignorantias, quemadmodum superius, cum de septem vitijs capitalibus ageremus, adnotauimus. A quibus omnibus vitijs libera euadit anima, extinguente in ea vniuersos gustus, & tam superiores quam inferiores consolationes nocte ista, & omnes discursus obscurante, aliæque innumera bona, præsertim quantum ad virtutum acquisitionem spectat, prout iam dicemus, efficiente. Erit profectò res iucunda summæque ei, qui in hoc statu versatur, consolationis, videre rem, quæ tam aspera ac contraria apparet animæ, tantopereque gustui spirituali repugnans, tanta in ea bona operantem: quæ bona sicuti diximus in egressione secundum affectum & operationem noctis istius interuentu, ab vniuersis rebus creatis, & in arripiendo itinere certo ad æternas, adipiscitur; quæ certè ingens est felicitas, & sors fortunata. Primò, ob summum quod ex appetitus, & affectus circa res vniuersas, extinctione consequitur bonum. Secundo

Maliis sequitur comoda anima ob huiusmodi cunctis

cundo, quia admodum exiguus est illorum numerus, qui per istam angustam portam arctamque viam, quæ ducit ad vitam (vt Saluator noster ait) *Quam angustam portam, & arctam viam est, qua ducit ad vitam, & pauci sunt, qui inueniunt eam, patienter & perseveranter ingrediuntur.* Angusta siquidem porta est, hæc nox sensus quo se expoliatur denudatque anima, vt illam intraret, per fidem seipsam regendo, quæ ab omni sensu aliena est; vt postmodum per arctam alterius noctis spiritus viam incedat, in qua nocte ad vteriora ingreditur, in fide purissima, quæ est medium, per quod Deo vnitur, ad eum pergendo. Per quam quidem viam, quoniam tam arcta, obscura, & horribilis est (ita vt nulla inter noctem istam sensus, & noctem spiritus in obscuritate tribulationibusque sicut dicemus, comparatio esse possit) multo pauciores gradiuntur, sed etiam ipsius quoque commoda multo sunt maiora. Nunc autem de vilitate noctis istius sensus, de qua in præsentia agimus aliquid, cum maxima qua possibile fuerit breuitate dicemus, vt ad aliam noctem gradum facere possimus.

CAPVT XII.

De vilitatibus, quas nox ista sensus adfert anima.

NOx ista, & purgatio appetitus, ad eam faulta est animæ, ob ingentia bona & commoda, quæ in ea producit (quæuis se illis potius priuari per noctem hæc, sicut diximus arbitretur) vt quemadmodum Abraham fecit conuiuium grande, cum filium suum Isaac ablaçasset: ad eundem modum, lætantur in cælo, quando iam Deus istam educit animam ex infan-

tiæ pannis, ex suisque depositam vniuersi proprijs facit gressibus incedere: & tandem subtracto lactis vbere, suaui videlicet ac tenero infantium cibo, panis eam crusta pascit; ac fortium panem, qui in ariditatibus istis ac sensus tenebris, incipit spiritui euacuato, & à succis sensus exsiccatō conferri, facit degustare: qui panis est, insula contemplatio, de qua sumus locuti. Atque istud est primum præcipuumque emolumentum, quod in hoc statu consequitur anima, ex quo omnia ferme cætera promanant.

Quorum primū est, sui ipsius propriæque miseræ agnitio. Nam præterquam quod vniuersæ gratiæ & fautores quos Deus animæ confert, vt plurimum notitia hac veluti inuoluuntur & imbuuntur, ariditates etiam ipsæ, potentiaturque respectu prioris quam experiebatur affluentia vacuitas, nec nõ ea, quam in rebus bonis sentit difficultas; faciunt eam vilitatem ac miseriam propriam, quam tempore pristinae prosperitatis non animaduertebat, agnoscere. Rei huius eximia in Exodi libro reperitur figura, vbi legimus, quod cum velleret DEVS filios Israel humiliare, ac ad sui ipsorum cognitionem inducere præcepit, vt se vestibus ornamentisque festiuis, quibus ordinariè in deserto utebantur, exuerent, dicens. *Iam nunc depone ornatum tuum &c.* vulgaribusque vos laboratorum induite vestibus, vt agnoscatis qualiter à me tractari digni sitis. Quod perinde est ac si dixisset. Quando quidem ornatus, quo vtimini, cum festiuis sit & iucundus, occasionem vobis præbet, ne ad eam demisse, sicut æquum esset, de vobis sentiat, auferte iam ornata ista: vt deinceps vilius vos indutos considerando, quid sitis, & qua ratione nihil amplius promereamini, agnoscatis. Hinc apparet, ex propria miseria agnoscere

Ani-

B.
annis
Cruce

per
ystica

NVT
129

*Primum
obscura
sensus
notitia
emolu-
mentū
est,
propria
miseria
cognitio.*

*Exod. 33.
n. 5.*